

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 37.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 16. September 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Bergtagen.

Det blendende, sollyse Landskab havde næsten gjort Fru Minna svimmel. Hun gik langsomt, med halvtillukkede Øjne ned ad Trappen og satte sig paa dens nederste Trin.

Det var saa velgørende at være et Øjeblik i Ro, medens de andre Turister i stigende Begejstring snakkede i Munden paa hverandre oppe i Udsigtstaarnet.

Underligt nok! — Det var, som al den Dejlighed, der omgav hende, pludselig havde fyldt hende med kvalmende Livslede og Uvilje *

Det var naturligvis bare Træthed og Overmættelse, der i Dag gjorde hende det aldeles uudholdeligt at høre paa alle disse banale Udraab; det var, som det stjal Skønheden fra hende.

Gud véd, hvor tit Walter havde plaget hendes Øre med sit: wunderschön! reizende! grandios! famoses! siden de kom til Norge! Ikke en Gang mens han sad og skyllede Øl og Champagne i sig paa Hotellerne, var der Pavse i hans Naturbegejstring.

Det var da en Lettelse, at de havde faaet Medrejsende, for hvem Walter kunde udtale sig.

Ach wie schön!

Uh ha! Nu kom de vist allerede ned fra Taarnet.

Hun gjorde en lille Grimasse, rejste sig og begyndte at gaa ned ad Fjeldstien, der førte til Sæteren, hvor de skulde overnatte.

Inde i den dybe Skovskygge opdagede hun en lille Tværsti, hun ikke havde set, da de gik ud; den maatte sikkert føre ned til et eller andet Fossefald, hun kunde høre det bruse og skumme langt, langt nede i Skoven.

Der inde maatte det være, det hun læng-

tes efter, medens hun stod og saa ud over de store Vider. Alt det bløde, kølige grønne og den friske Granduft drog hende stærkere end Synet af de snedækte Fjelde og de skinnende, blanke Fjorde.

Uden Hensyn til sit Selskab gik hun ind ad Skovstien. En Gang stod hun stille og lyttede. Hun var bange for, at de skulde komme efter hende. Men der kom ingen, de troede rimeligvis, at hun var gaaet forud til Sæteren. Hun blev pludselig næsten overmodig glad ved at tænke paa, at hun var sluppen et Øjeblik bort paa egen Haand.

Hun klappede i Hænderne og lo overgivent. Wunderschön! reizende! Walter! mumlede hun triumferende og svingede den store runde Hat, hun holdt i Haanden, frem og tilbage, medens hun fortsatte sin Tur næsten i Løb ned ad Stien, der blev brattere og brattere nede; Granerne lukkede sig næsten sammen over den.

Hun havde ikke tænkt sig, at Vejen ned ad Aaen var saa lang, men det var det samme! hun vilde derned, om hun saa skulde krybe paa alle fire ind under Granerne. Dette her var dejligt, dejligt, dejligt!

Hun stod et Øjeblik stille og pustede. Saa gik hun modigt ind i Tykningen. Grenene filtrede sig ind i hendes Haar og løste hendes Flætninger, men det gjorde ingen Ting, for nu maatte hun straks være der; hun kunde høre den brusende Strøm lige under sig

Nej! det fik nok alligevel aldrig Ende. — Det var, som om Maalet for hendes Vandring gled længere og længere bort, jo ivrigere hun arbejdede sig frem.

Hun kastede sig ned paa en lille Mos-tue. Hun maatte hvile sig lidt. Hun orkede ikke at gaa længere.

Hvor her egentlig var forfærdelig ensomt!

Ingen andre levende Væsener i hendes Nærhed end rastløse Myrer og summende Myg. — Der var vist ikke et Menneske i denne Del af Skoven, uden hun Ja, men det var jo netop det, hun vilde. . . . Menneskene var egentlig afskyelige Aa, nej bare saa forfærdelig kedelige.

Det var godt et Øjeblik at ligge gemt her, borte fra Verdens travle, tomme Uro, og lytte til alt det, Strømmen under hende fortalte.

Det var ikke den lille muntre, sladrende Bæk, hun kendte hjemme fra de sydslesvigske Skove. Der var noget stort og stærkt og tungt i det dybe Fossefald — — — — —

Hun rørte sig ikke, — laa ganske stille paa Tuen, og dog syntes hun, at hun gled sagte, men ustanseligt ned mod Strømmen Den greb hende med sine stærke, bløde Arme, den sang og lullede for hende, saa blødt, saa blødt, saa hun maatte græde af Lykke — — — — —

„Sov Du dyreste Guttens min.“

Hun rejste sig op og gned Øjnene.

Hvad var dog det? — Det var jo blevet Aften! Hun maatte have sovet og drømt

Det var jo slet ikke Fossen, der sang Det var en Menneskerøst. — dyb og ren og stærk som Naturen, der omgav hende.

Hun hørte ikke efter Ordene, men hver Tone gav Genklang i hendes Sjæl.

Der var noget ubeskriveligt i denne Stemme, noget der paa en Gang dulmede og øgede Uroen i hendes Sind.

Hun rørte sig ikke, for Sangeren tav. Saa begyndte hun selv at synge, først ganske dæmpet, saa stærkere og inderligere: „Auf Flügeln des Gesanges“.

Melodiens bløde, indsmigrende Skønhed